

E toamnă și e târziu...

Gabriel Mircea

Azi vreau să sparg din nou a viței venă,
Să-mi plângă șoapta rubinie-n cupă,
Suspînul boabei, dulce să erupă
Turnând în suflet zvon de cantilenă.

Ghitară în flamenco să se-avînte,
Tiganca andalusă să ofteze,
În ritm de castagnete să vibreze
Și roșu-i trandafir din păr, să cînte!

Strivit de-a verii doua verzi poeme,
Să torn în vena-mi vinul gros și negru,
Căci mi-e pictat pe piept un car funebru
Cu cai drapați și albe crizanteme.

Să beau până mă cheamă-n somn uitarea,
Perdantul cal -semn!- botu-n palmă-mi pune,
Copita-i a drum greu, bătând, să sune
Și bronzul clopotelor spargă zarea!

Ieșind, actor înfrînt pe-a vieții scenă,
Trei mariachi triști veghindu-mi zborul,
Privind la timpul ce își trage storul,
Azi vreau să sparg din nou a viței venă!...